

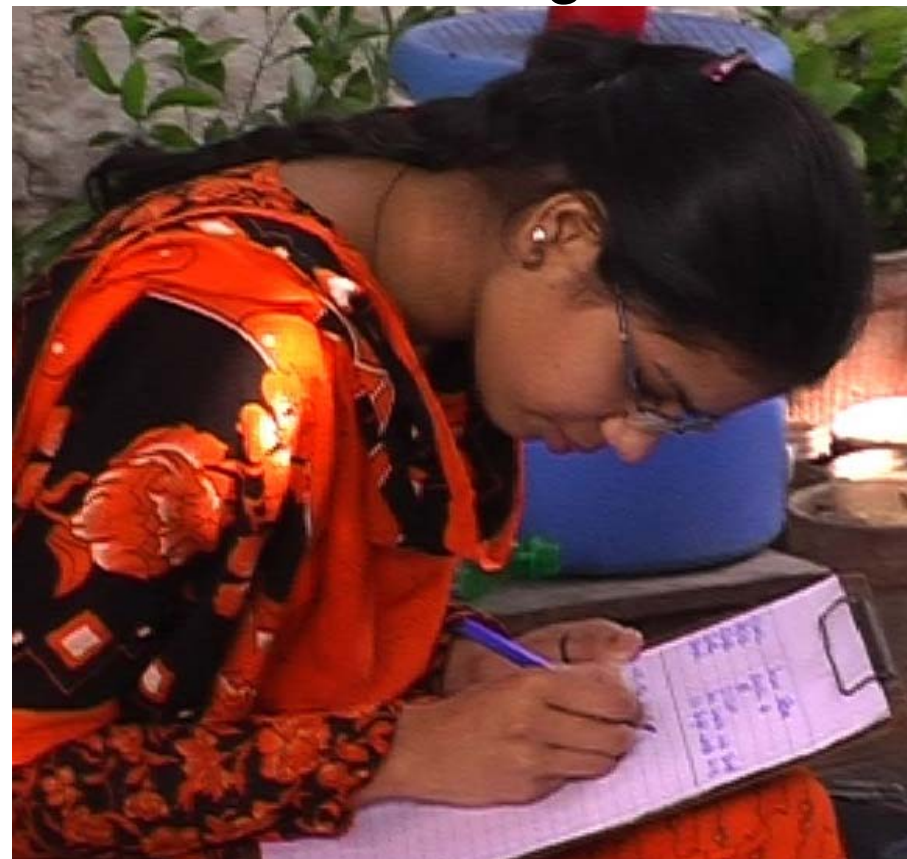
Ur innehållet: Trots terror och dödande. Vi inom PACS ger inte upp! Nu behöver de fattiga – som inte har någon möjlighet att lämna och betala 150 000 kr till människosmugglare för att bege sig till EU/Sverige - vårt stöd mer än nånsin.

Du stödjer ju vår verksamhet genom att handla i våra affärer - där 50 % av det Du betalar går till fattiga i Asien- och/eller - att sätta in pengar direkt på vårt PG konto: 900092-8. Allt du ger går till de fattiga. PACS är en frivilligorganisation. Inga styrelsearvoden eller kostnader för byråkrati. Kom till årsmötet så får Du veta mer!

PACS nytt

Maj 2010.

En av ca 13 000 flickor i PACS´ skolor i Pakistan. Dagen efter ett bombdåd - nära skolan med 70 döda - skriver hon uppsats. Ämne: Min bästa vän!

Välkommen till PACS årsmöte. Tid: Lördag den 5 juni 2010, kl 11:00-15:00. Plats: Storgatan 15, Göteborg. Anmälan: pacs@pacs.nu eller tfn 031-13 70 75 senast 2 juni.

PAN ASIA COOPERATION SOCIETY PG: 90 00 92-8.
Storgatan 15 Göteborg. Tel/fax: 031-137075. Hemsida: www.pacs.nu

Några rader från Rodney...

Vad är det som händer? Vi matas genom TV rutan och våra datorer av direktrapporter från hela världen. Terrordåd i Guds namn. Korruption och höga löner och förmåner för konsulter, styrelsemedlemmar och chefer inom biståndet. *Vart tog alla pengar vägen?* frågar man sig i ett franskt reportage (Dokument utifrån, SVT2, 2 maj) angående korruption och svindleri i Afghanistan. Fattiga skriker rätt ut: *Varifrån får statstjänstemännen miljoner dollar för att bygga stora palats. Snöt de kosingen ur näven, kanske...?* Jag hade ju skrivit ungefär samma sak på debattsidan newsmill.se redan tidigare. Först 4 miljarder om året från narkotikasmugglingen. Sedan totalt över 300 miljarder kr i civilt bistånd till Afghanistan sedan 2002 från väst. Men de fattiga har hela tiden fått det sämre: *Istället för att biståndet skulle gå till fattiga som behöver det, går det till de rika och korrumperade*, säger bonden Abdullah. Sedan 150 000 kr till människosmugglare som för varje s.k. ensamt flyktingbarn som skickas till Sverige. Varifrån kommer de pengarna? Snyter de dessa ur näven också?

Även i Pakistan är korruptionen total. Premiärminister och chefsministern för provinsen Punjab har inte betalt ett öre i skatt sedan 2004. Trots att de är miljardärer. President Zardari har miljonkonton i Schweiz som man inte kommer åt. Det kallas för demokrati, att de rika ständigt blir återvalda. Konstig ”representativ demokrati” när en majoritet av befolkningen lever i fattigdom! Och man får ständigt mera bistånd och lån från IMF. Makthavarna använde både fattigdomen och terrorismen till att tillskans sig själva miljoner. Och de fattiga blir statister vid sidan av. Oftast tysta som lamm. Ibland skriker man till. Oj, kan de inte uppföra sig som folk!

Rapport från Pakistan.

Anländer till Lahore, Pakistan och möts av bombexplosioner. Det har inte varit så hett i Pakistan på 33 år i mars.

I R-A Bazar- inom militärområdet – smäller två bomber vid en busshållplats. 70 döda. En skola för soparbarn – som jag startade redan 1969 – ligger några hundra meter från den busshållplats där bomberna exploderade. Jag besöker skolan nu dagen efter explosionen. Jag har datorn med mig, och skriver dessa rader nu här i skolan. Eleverna har prov i engelsk skrivning. Vad tänkte självmordsbombarna på när de sprängde sig själva och 70 andra i luften. Gud är STOR, brukar man ropa. Hur stor då?

Barnen i skolan blev dödsförskräckta när de hörde bombexplosionen. Barnen kröp ihop bredvid läraren. - *Vi stängde skolan*, sa läraren, och *bad om fred i landet*.

Jag ställer mig på knä vid en flicka som skriver uppsats. Ämne: “Min bästa vän- “Suman is my best friend, läser jag.

Vilka är talibanernas vänner? Talibaner tog genast och stolt på sig ansvaret för attacken och meddelade, att de hade 6000 fler självmordbombare som väntade i leden. Och Gud är stor. Vi hukar oss bakom murarna och vet inte vad som kommer att följa. Senare samma dag ytterligare sju smäller i en annan del av Lahore. Jag hör smållarna och undrar:

Vad är det som pågår? Jag försöker begripa? Varför detta ständiga dödande av oskyldiga människoliv? Och varför denna stolthet och hänförelse över att ha utfört dessa mord i Guds namn? Vad vill man uppnå med att döda alla dessa oskyldiga barn?

Barnen plitar på sina papper. ”Suman is my best friend.”. Suman sitter på bänkraden jämte. Hon ler, så mjukt och så varmt, att jag börjar gråta. Vilken framtid har dessa soparbarn? Inte bara att de är fattiga. Nu skall de leva i rädsla för sina stackars liv också. För Gud är så väldigt STOR. För vissa.

Det finns inget hopp nu för Pakistan, är det många som säger mig. Annat än för självmordbombare som tror att de far direkt till paradiset. Hur har det kunnat gå dithän, att detta enkla, konkreta att alla barn (även flickor förstås) skall få utbildning, blivit så hotande för vissa att man spränger och bränner ner skolor? Och inom biståndsbyråkratin har det blivit ett enda stort svammel om rättighetsperspektiv och M-R frågor. Det senare innebär att nu får man inte bedriva skolor i konkret mening. Det får man inga biståndspengar till. Nu skall allt gå till konferenser där man pratar om fattigas rättigheter. De fattiga själva är förstås inte med på dessa konferenser. **Men drömmen om den goda skolan för de fattigas barn, den släpper jag aldrig.**

Den drömmen gjorde att jag sålde mitt hus i Sverige och gav vartenda öre till att bygga upp organisationen, PACS, som idag ger utbildning till över 25 000 fattiga barn i Asien. Jag skrev tidigt (1973) min doktorsavhandling, Primary Education and National Development, där jag sökte analysera relationen mellan utbildning och ekonomisk tillväxt. Jag ville förstå och sedan försöka göra något åt orättvisorna.

Jag avslutar dessa rader i Delhi, Indien. Kom hit igår. Har just köpt en penna för 10 Rs på Cannought Place. Denna cirkel. En världens medelpunkt.

Jag kom hit första gången 1965 för att gifta mig med Ulla. Ulla var uppväxt i Dehra Dun i Norra Indien. Hennes bästa vänner var maharadjafamiljen Kalsia. De ordnade därför vårt bröllop. Sen blev det inte så mycket maharadjor. Det blev ju mest fattiga och kastlösa.

Det är så befriande att vara i Indien. Kvinnor och män. Öppna. Tillsammans. Ett leende. Vid ståndet där jag köper min penna står vi och pratas vid. Talar om att jag kommer från Lahore, Pakistan. BOOOM. Säger någon och alla ler. En kvinna säger till mig: Här har vi många GUDAR. Inte bara en manlig överkucku. Hos oss är kvinnorna starka också bland gudarna. Gud kanske inte behöver vara så STOR. Och det kanske inte vi eller hjälporganisationer behöver vara heller. **Till slut handlar kanske allt om detta:** Suman is my best friend! Vilka är våra vänner?

Inför årsmötet:

Trots terror och dödande: Vi inom PACS ger inte upp! Nu behöver de fattiga – som inte har någon möjlighet att lämna landet och betala 150 000 kr till människosmugglare för att bege sig till EU/Sverige – vårt stöd mer än någonsin. PACS söker stödja de fattiga som inte kan ge sig av.

Genom utbildning, hälsovård och kvinnokooperativ
Även under 2009 har PACS främsta inkomstkälla - förutom Sidabidrag - varit överskott från försäljningen. Det blev 1,7 milj. kr, som möjliggörs genom mycket av frivilliga insatser. Något över 3 milj. kr betalades ut till s.k. *ändamålet*, d.v.s. till verksamheten i Asien. **Ni är välkomna till PACS’ årsmöte. Så får ni veta mer.**